

De tilbad ham, men nogle tvivlede

Trinitatis søndag, 15. juni 2014 (LGJ). Salmer: 312, 226v1, 360, 276, 54, 40v5

Matthæus 28,16-20: *Men de elleve disciple gik til Galilæa til det bjerg, hvor Jesus havde sat dem stævne. Og da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede. Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: "Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende."*

I. MANGLEN

"De elleve". Indledningen peger på manglen – smerten. Der manglede en. Judas var ikke mere. De havde været 12. Hvordan har man det, når én mangler. Så er det svært at komme videre. Men trods manglen gik de andre til Galilæa. "*Men de elleve gik.*" De havde også været nede på 10, da Thomas havde sagt til de andre at han ikke troede på dem. Ja, de havde været endnu længere nede, da Peter fornægtede, og da de alle flygtede. Sådan har vi også været længere nede end i dag. Og nogle gange må vi ned, ned på knæ og erkende og bekende, at vi svigtede. Det er baggrunden for missionsbefalingen. Det er sådan 11 disciple, Jesus gav missionsbefalingen til.

Og ikke nok med det. Blandt de få, som var tilbage, var der nogle, som tvivlede. Matthæus fortæller: *Da de så ham, tilbad de ham, men nogle tvivlede.* Vi er faktisk efter påskedag. Jesus havde været sammen med dem flere gange. Alligevel tvivlede nogle af de 11. Vi får ikke at vide, hvem det var. Måske vidste disciplene det heller ikke om hinanden. Det ord, som Matthæus bruger, og som er oversat med "tvivlede", er et sjældent ord i bibelen. Vi kender det kun herfra og fra beretningen om Peter, der går hen til Jesus på søen (Matt 14,31). Disciplene roede over søen en stormfuld nat. Jesus kom vandrende på bølgerne. Peter sagde: "*Er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.*" Jesus kaldte. Og Peter trådte ud af båden. Men da han så dybet, blev han bange og begyndte at synke og råbte: "*Herre, frels mig!*" Straks rakte Jesus hånden ud, greb fat i ham og sagde: "*Du lidet troende, hvorfor tvivlede du?*" - Denne tvivl afviser ikke Jesus, men råber til ham i sin nød. Den er udtryk for svaghed og ringhed i mig og viser, at jeg ikke kan tro. At tvivle betyder "at tøve og være usikker i hjertet".

II. MAGTEN

De tilbad ham, men nogle tvivlede. Det jo et godt oplæg til, at Jesus nu træder til og siger: "*Mig er givet al magt i himlen og på jorden.*" Det også en nødvendig baggrund for at være missionær, ikke at stole på egne kræfter. Man skal ikke være en stærk og selvsikker person, for at være kristen missionær, tværtimod! Man skal heller ikke være en stor og stærk menighed, for at være en missionsmenighed. Det er nok, at man er 11, og at nogle tilbeder, mens andre tøver i hjertet og råber om hjælp. – Ja, det er nok bare at være kristne, som har lidt nederlag, at være syndere, som behøver tilgivelse, og at Jesus kommer hen til os. Det er alt.

Når du er på vej i kirke en søndag og ikke rigtigt ved, om du i dag kan tilbede Jesus, eller om du snarere kommer med et tøvende og tvivlende hjerte, da er Jesus hos dig med en anderledes magt end den, du først tænkte, at du behøvede. Han er hos dig med magten til at ofre sig, magten til at tilgive dig, med forsoningens magt, nådens magt og med håbets magt. "*Mig er givet al magt i himlen og på jorden.*" Med sin magt bærer han os og velsigner gudstjenesten, prædikenen, og vidnesbyrdet. Han bærer vore liv. Ikke sådan, at vi begynder at føle os mere sikre på os selv og vores menighed. Men sådan, at Jesus lader sit evangelium have samme magt i dag, som dengang. Og sådan, at vi lever af tilgivelsens magt, når vi selv bliver tilgivet. Det er grunden til, at vi tilbeder Jesus i gudstjenesten, når vi ellers gør det. Det er grunden til, at vi samles på et lille bjerg i Galilæa og i kirken på søndag, til bibelkreds, og ved nadverbordet. Og når vi går videre, da kommer denne overraskende besked: "*Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple.*" Derfor! Hvorfor? For Jesus har magten. Og fordi andre også skal mærke den magt, der tilgiver, giver håb og frelse. – Så nu er vi sendt af ham. Og han ved godt, at det er overvældende og virker umuligt. Derfor siger han: "*Og se, jeg er med jer alle dage, indtil verdens ende.*"

Men vi kan jo ikke se ham! Nej. Det kunne de 11 heller ikke efter himmelfarten. Men de lærte at se ham med hjertets øjne – i troen. De holdt fast ved hans løfter. De holdt nadver sammen. For sådan havde han lovet at være hos dem. Og de erfarede hans nærvær gennem ordet, når Ånden gjorde det levende for dem.

III. MIDLERNE

Jesus nævnte to midler, de skulle bruge for at gøre andre til disciple: *"Idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn ... og idet I lærer dem at holde alt det, jeg har befaleet jer."* Vi kender disse vers ud og ind. Vi ved, at dåb og oplæring er helt grundlæggende i familien, i menigheden og i missionen. - Vi ved det så godt, at vi næsten kan blive blinde for det, ligesom vi kan være blinde for Guds godhed, når vi har godt helbred, mad og fred i landet. Og når vi overser dåbens gave og betydningen af alt det, Jesus har lært os, da åbner vi os måske for den tanke, at vi skal tilfredsstille folks religiøse søgen med noget andet end den kristne Dåb og med den kristne tros rige budskab.

Derfor er det først og fremmest nødvendigt for en missionær – og for en missionsmenighed – og for en almindelig kristen at mærke, at vi selv behøver dåb og alt det, Jesus har lært os: Evangeliet, dåben og nadveren er i virkeligheden Jesu hænder, som rækker ud og griber dig, når du er ved at synke, ligesom Jesus greb Peters hånd, da han var ved at synke. Det er netop det sikkerhedsnet, Jesus spænder op under os, der gør, at vi vover at gå. Derfor gik Peter ud på bølgerne. Og derfor kan vi leve som kristne – selv om vores tro er lille og nogle gange helt forsvinder. Faktisk er det umuligt at fortælle andre om, hvem Jesus er og hvad Jesus gør for os, hvis vi bliver siddende i en båd på land og ikke flytter os ud af stedet. Det er jo når det stormer – at vi får brug for en kaptajn. Det er når vi går på bølgerne, at vi får brug for hans hånd. ... Det ved vi alle noget om i vores kristenliv. Vi fik aller mest brug for dåben og nadveren, når vi var ved at synke. Vi fik aller mest brug for at lære om Gud som vores Far, når bekymringerne steg os til hovedet. Og om Jesus som vores stedfortræder, når vores skyld gjorde det umuligt at være til. Da er det jo stort igen at høre, hvad Gud har gjort for og stadig gør for os og med os i dåben. Og da vil vi ikke lede efter andre missionsmidler, end dem Jesus har givet os.

IV. GLÆDE OVER DÅBEN

Hør derfor her til sidst 3 ting om dåben, som måske kan hjælpe os til selv at bruge dåben og at se den som afgørende i menighedens arbejde og mission:

1) Peter – ham, som selv blev trukket op af bølgerne – han minder os om, at Noa og hans familie blev frelst i arken gennem vand. Og siger så: Det vand er et forbillede på dåben, som nu frelser jer. Dåben er nemlig ikke fjernelse af sved og urenhed på huden, men en pagt med Gud, hvor han giver os god samvittighed den tilgivelse, JEsus har vundet til os ved sin død og opstandelse, da han tog vores skyld og skam. Når dåben har den betydning for os – hvorfor så ikke også føre andre til dåben! Ind i arken. Ind i pagten.

2) Og Paulus spørger i Romerbrevet, om en kristen ikke bare kan leve i synd og skyld, for at fremhæve at man bliver frelst af nåde. Skal vi så ikke bare leve efter vore lyster. Og da svarer han med dåben: *Ved I ikke at alle vi, som blev døbt, er døbt til Jesu død. Vi blev begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ... skal leve et helt nyt liv.* - Når vi er døbt har vi døden bag os – og alt det, der hører døden til – et liv i selvished, skyld og skam – ligger i graven. Men vi lever med Jesus! Så skal vi leve et helt nyt liv!

3) Og det sidste. Her vil jeg nævne, hvad apostlene nævner adskillige gange: At I, som er døbt til Kristus har iført jer Kristus. I dåben blev det gamle liv dømt og druknet. Og du har fået en ny dragt – dit arbejdstøj er den frelse og hellighed og tilgivelse og nåde og kærlighed, du er overøst med fra da du blev døbt. Tag det på igen og igen. Sådan opfordres vi.

Når dåben er så stor en gave og har disse virkninger – både til frelse og i hverdagens liv, så er det virkelig noget at tilbyde andre. Og når det går sammen med oplæring i troen som discipel, da kan det ikke blive bedre. Da behøver vi ikke at lede efter andre missionsmidler. Her er nok at øse af både i vores eget liv til os selv. Og her er rigeligt at give videre af sammen som missionsmenighed. - *Så gælder det også hos os: Vi tilbeder Jesus – men vi kender også til at tøve i hjertet med tvivl. Til os kommer Jesus. Og han lover os: "Jeg vil være med jer alle dage."* AMEN.